SUPPLEMENT TO THE
உதயதாரகை.—MORNING STAR.

உ. புத். சஞ்சிகை ௰௯] ௲௮௱௪௰௨ ௵ ஐப்பசி. ௬, தேயதி வியாழக்கிழமை, Thursday, October 6, 1842 [Vol II No 19

Gardener's Calendar for October.

MADRAS

Mean Temperature 82 0—Average fall of rain 11 12

The remarks on last month apply equally to this Continue to sow all kinds of vegetable seeds in boxes, transplant from the boxes into beds, and immediately after the first heavy fall of rain, remove into rows and trenches, more particularly celery, beet, cabbage, knol kole, cauliflower, and brocoli Care should be taken in finally transplanting all the cabbage tribe to provide against heavy falls of rain, by making trenches to carry off the water Crops of peas should be sown every week or ten days from the beginning of this month until the 10th of December, peas sown after that time seldom pod

Onions and leeks should be sown during this month in light bright earth, carefully covering the seed When leeks are a few inches high, plant them in drills, eighteen inches apart, and nine inches plant from plant As they increase in size, draw up the earth to their stems in order to blanch them leeks are much improved by blanching

Sow parsnips in rich deep soil Trench the ground two feet deep, sow the seeds in drills one foot apart, and thin the plants so as to leave eight inches from each other

But few fruits, vegetables, or flowers, are procurable in the market this month, but cabbages, carrots, and spinage may be produced from your own garden with ordinary attention

BANGALORE

Mean Temperature 74—Quantity of rain measured 4 inches

Apples and vegetables are in great perfection The main beds for strawberries should be planted Vines will begin to flower early in the month, the borders should be dug, and well manured Dahlias will begin to fall in this month As soon as the leaves begin to wither, they should be taken up with the soil that adheres to them and kept in a dry place As soon as they have been sufficiently dried, they should be placed in boxes of sand till the time for planting arrives The double tuberoses should be similarly treated

---

உதயதாரகைக்குக் கடிதமெழுதிக்கொள்பவர்களுக்குப் பத்திராதிபதியவர்கள் அறிவிக்கிறதென்னவெனில்,

"சைவசமயிகள்" எனக் கையொப்பம் வைத்த ஓர் கடிதத்தை எங்களிடம் வரவிட்டுக் கங்கைநதி முதலிய தலங்களிற் றீர்த்தமாடுவது புண்ணிய பலாபலனைக் கொடுக்குமென்பதற்கத்தாட்சியாகப் பிரதானமாய இரண்டு மூன்று திருட்டாந்தங்களை எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறார்கள். அவைகளில், கவது முற்காலங்களிலிருந்த ரசியற்றிய ராசாக்களும் பிறரும் அப்படிச் செய்தார்களென்றும், உவது அப்படிச் செய்வது தருமமென்று தங்களாகமங்களிற் சொல்லியிருக்கின்றதென்றும், ஙவது எங்கள் அதியுத்தம ராக்கினியவர்கள் தமது பாலகனுக்கு யோர்தான நதியின் றீர்த்தத்தை மொள்ளுவித்ததால் ஞானஸ்நானம் பண்ணுவித்ததினால் தீர்த்தமாடுவதில் ஏதோ புண்ணியபயனுண்டாமென்பதற்கிதொரு அத்தாட்சியாக இருக்குமென்றுந்தான். இம்மூன்று காரியங்களுக்கும் ஒவ்வொன்றுக்கு நாங்களுரைக்கு முத்தரமென்னவெனில்,

கவது, முற்காலத்தில் இருந்தரசாண்ட இராசாக்களும், பிறருங் கங்கா நதியிற் றீர்த்தமாடுவதற்கு யாத்திரைபண்ணினதுமன்றி, மற்றுந் தங்கள் கிரியாங்கங்களுக்கும் இவ்வித தீர்த்தத்தைக் கொண்டு வரும்படிக்கு வெகுபணத்தைச் செலவிட்டார்களென்றுஞ் சொல்லுகிறதினாலே, அப்படிச் செய்தவர்களுக்கு எப்போவாகுதல் அது உபயோகமாயிருந்ததென்பதற்கு அடையாளமாக வோரத்தாட்சியையுங் காணோம். ஆனாலுஞ் செய்கையைப் பார்க்குமிடத்தில், தற்காலத்திலுள்ளவர்களைப் போல முற்காலத்துள்ளவர்களும் அறிவீனமுள்ளவர்களாய் இருந்தார்களென்பதற்கு இதே ஒரு போதுமான திருட்டாந்தம். உவது தீர்த்தமாடுவதினாற் புண்ணியபயன்களுண்டாமென்று தங்கள் வேதத்திற் சொல்லியிருக்கின்றதெனச் சொல்லுகிறார்கள். அப்படிச் சொல்லுகிறவர்களைப் பார்த்து இக்காரியங்களைச் சொல்லுகிற ஆகமங்களெவையென்றும், அவையாரிடத்திருந்து உங்களிடம் வந்ததென்றும் வினவுகிறதற்கு இடமாயிருக்கின்றது. இந்த ஆகமங்களிலுள்ளவைகளை நம்புகிறதற்கென்ன அத்தாட்சியுண்டு. பூருவோத்திலுள்ள பிராமணர்கள் மற்றும் வருணத்தவர்களைப் பார்க்கிலுந் தாங்களே மேலான பூதேவரென்பதை நிலைநிறுத்தும்பொருட்டுத் தம் நயத்துக்காக எடுத்துத் தொடுத்துக் கட்டிவைத்த வீண் குசமசக்கையல்லாமல் மற்றும்படியல்லவென்று தாரகையை வாசிப்போரனைவரும் உற்றுணர்ந்து பாரார்களா? இத்தீர்த்தங்களுக்காகக் கொடுபடும் பணமனைத்தும் ஆவசஞ் சேருகுதென்று "சைவசமயிகள்" எப்போவாகுதல் சிந்தித்திருந்ததுண்டா? தீர்த்தமாடுவதில் மகா புண்ணியமிருக்குதென்று சொல்லிச் சனங்களை மயக்குகிற குருக்கள் பிராமணர்கள் முதலியவர்களுடைய அபிப்பிராயமென்னவென்பதைச் சனங்கள் தோந்து பார்க்கிறார்களா? இதினாலும், இதைப்போலொத்த மற்றும் மதியீனமான கிரியைகளினாலும் உண்டாகும் பயனென்னவெனில், அவை பிராமணர்களுடைய வயிறுகளைச் சோற்றினால் நிரப்பி அவர்களுடைய இச்சையை நிறைவேற்றப் பண்ணுகின்றன. ஙவது யோர்தான நதியின் றீர்த்தத்தினால் இராக்கினியவர்களின் பாலகனுக்கு ஞானஸ்நானம் பண்ணினது மெய்தான். ஆகிலும் இதைப்பற்றி மேலைச்சஞ்சிகையிற் பேசினாலும் இன்னுஞ் சில காரியங்களை இச்சஞ்சிகைவழியாய் எடுத்துப் பேசுவோம். யோர்தானதியின் சலத்துக்கே புண்ணியமிருக்குதென்பதை அத்தாட்சிப்படுத்தும்பொருட்டு எங்களுக்கு இருவகைத் திருட்டாந்தம் வேண்டியதாயிருக்கின்றது. கவது இச்சலத்திலே புண்ணியமுண்டென்று தேவத்தாட்சி வேண்டியிருக்கின்றது. உவது இச்சலத்தையநுபவித்த ஆளுக்கு யாதாமொரு நயம் பயங்காணவேண்டியது. இது காரியத்தில் இப்படிப்பட்டவோர் திருட்டாந்தமுங் காணோம். ஆகையினால், எந்த அறிவாளியும் இதை நம்பமாட்டான். அல்லவென்று, அந்த ஞானஸ்நானச் சடங்கை நடப்பிக்கிறதற்கு உதவியாயிருந்த இராணியவர்களும் மற்றும் விஸ்புமார்களும் ஞானஸ்நானங் கொடுபட்ட பிள்ளைக்கு அதினால் யாதொரு நயமுண்டென்று நம்பினார்களென்று வைத்துக்கொண்டாலும், அது அப்படிப்பயனுண்டென்பதை அத்தாட்சிப்படுத்தாமல், உயர்ந்த உத்தியோகங்களை நடப்பிக்கிறவர்களும் மற்றுஞ்சனங்களைப்போல இவர்களுமறிவிற்குறைவுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்களென்பதையே அத்தாட்சிப்படுத்துகின்றது. ஆனாலும் அந்தத் தீர்த்தத்திலே யாதொரு பெறுபேறுண்டென்று நினைத்தார்களென்றதாகவும் நாங் காணவில்லை.

ஆகிலும் "கிறிஸ்துநாதர் ஞானஸ்நானம் பெற்ற நதியின் (யோர்தானின்) தண்ணீரிதுதானென்ற ஒற்றுமையைக் காணும்பொழுது தெய்வபத்தியுள்ள ஒருவன் சந்தோஷமடையக்கூடும்" என்று மேலைச் சஞ்சிகையிற் காட்டினோம். இதற்கத்தாட்சியாக, சில பிள்ளைகள் தங்கட்டங்கள் பெற்றார் அணிந்து வழங்கிவந்த ஆபரணங்களை எடுத்துப் பத்திரம்பண்ணிப் பிற்காலத்திற் றாங்களே அணிந்துகொண்டுவருகிறதுமல்லாமல், விலைபெற்ற மற்றும் மற்றும் அணிகலன்களிலுமிவைகளே மெத்த விலைபெற்றதென்றுஞ் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்கள். ஏனிப்படிச் சொல்லுகிறார்கள்? ஏனென்றால், இது எங்களுடைய பெற்றார் அணிந்துவைத்துப்போன அணிகலனல்லவோவென்று தங்கள் மனதிற்கொள்ளுஞ் சந்தோஷத்தினாலே அல்லவோ? அந்த ஆபரணங்களை அணிவதினாலே யாதொருநயமுமில்லை. அந்த ஆபரணங்களிலே யாதொரு செயலுமில்லை, அப்படியே யோர்தானதியின் சலத்திலும் யாதொரு மேன்மையில்லவேயில்லை. ஆகிலுங் கிறிஸ்துநாதர் ஞானஸ்நானம் பெற்ற நீர் இதுதானென்பதை நினைக்கும்பொழுது சற்றே சந்தோஷமுண்டாகுதேயன்றி வேறொரு பயனுமில்லை.

பின்னை இப்படிப்பட்ட அற்ப சந்தோஷத்துக்காக மெத்தப் பிரயாசப்பட்டு வெகு பணங்களையுஞ் செலவழிக்கவேண்டியதென்னவென்றொரு கேள்விகேட்டால், அதற்கு நாங்கள் சொல்லும் மறுமொழி—அந்த நதியின் தண்ணீரை மொள்ளுவிக்கிறதற்கெவ்வளவு பணஞ் செலவழிக்கப்பட்டதென்பது எங்களுக்குத் தெரியாது. இப்படிப்பட்ட அற்பசந்தோஷ அநுபவங்களுக்காக அநேகம் பணங்களைச் செலவழிக்கக் காணும்பொழுது நாங்களுஞ் ச

ற்றே ஆச்சரியப்படுகிறோம். ஆனாலும் வீண்காரியங்களிற் பணத்தைப் பலமுறையுஞ் செலவிடுகிறது இராசாக்களுக்கும், மற்றும் பிரபுக்களுடைய சுயதன்மையென்றனைவருமறிவார்கள்.

மேற்கூறிய காரியங்களைத் தாரகையை வாசிப்போரிடம் விட்டு அவர்களை நாம் கேட்கிறதென்னவெனில், தீர்த்தமாடுவதினால் வரும் பலனென்ன? யாத்திரைபண்ணித் தீர்த்தமாடினவர்களாராகுதல் நயப்பட்டதுண்டா? அவர்கள் கிரகஸ்தரா? நீதிநடுவுள்ளவர்களா? தருமசாலிகளா? பொய், வஞ்சனை, கபடம், காமவிகாரமுதலிய துராசைகளை விட்டோய்ந்தார்களா? சற்குணமுள்ள புருஷரா? நற்குணமுள்ள பிதாக்களா? அகதிகளுக்குத் துணைசெய்ய விருப்புற்றவர்களா? பராபரனுக்குப் பயப்படுகிறவர்களாய்விட்டார்களா? துற்செய்கையை விட்டோய்ந்து நற்செய்கையை நாடவெத்தனப்பட்டுவிட்டார்களா? இவைகளெல்லாவற்றுக்கும் மறுமொழி இல்லை, இல்லை, இல்லை, இல்லை. பின்னைக் காரியமெப்படிப்போகின்றது எப்படியெனில், யாத்திரைபண்ணித் தீர்த்தமாடினவர்கள் திரும்பிவருகிறபோது, முன்னிருந்ததிலும் அகந்தை, ஆகாமியம், இறுமாப்பு, நாணயத்தப்பு முதலானவைகளுடன் வருகிறார்களென்று இவ்வூர்ப்பிறந்த எங்கள் சிநேகிதர்கள் பேச அநேகமுறை காதாரக்கேட்டிருக்கிறோம். பின்னை அப்படிப்பட்ட செய்கையின் பயனெங்கே? இப்படிப்பட்டவர்களுக்காக நாங்கள் மெத்த இரங்குகிறோம். திருவிழா முதலிய சடங்கு நடக்கும் இடங்களுக்குடன்பட்டுப்போய் வருகிறவர்களுடைய நடையானது வரவரக் கெட்டாய்ப்போகின்றது. ஒரு பழத்தினால் அந்த மரத்தின் தன்மையை அறியக்கூடாதா? எட்டி மரத்தில் மாதாளம் பழமும், மாதாளமரத்தில் எட்டிப் பழமும் பறிக்கக்கூடுமா? புத்திமான்களென்றதாக எண்ணிப் பேசுகிறோம். தீமையை விட்டு நன்மையைச் செய்யப் பிரயாசப்படுங்கள்.

காகிதப் பிரத்தியுத்தரம்

[Answers to Correspondents]

கொழும்பிலிருந்து (True Christians) என்கை கையொப்பம்வைத்த கடிதமும், யாழ்ப்பாணம் ஓர் மாணாக்கன் கடிதமும், கையொப்பமில்லாத வேறோர் கடிதமும், கொழும்பிலிருந்து (P Canga-manadei pully) அவர்கள் அனுப்பின கடிதமும், கொழும்பிலிருந்து ஓர் சொப்ஸ்கிறைபர் (C S) அனுப்பின கடிதமும், ஆதிநாராயணசெட்டியார் சிவப்பிரகாசமவர்களனுப்பின கடிதமும், கொழும்பில் வேதப்பிரியன் அவர்கள் அனுப்பின கடிதமும், (Peter Fernando) அவர்கள் அனுப்பின கடிதமுங் காலாதீதமாய் வந்தபடியால் இச்சஞ்சிகையிற் பிரசுரஞ்செய்யாமல் விடுகிறோம்.

A communication from "The Rocks on the P. R shore" has also been received

---

புதினச் சங்கதிகள்.

யாழ்ப்பாணம்

மரணசங்கதி—வட்டுநகர் சாஸ்திரப்பள்ளிக்கூடத்தில் முதலாம் வகுப்பிற்படித்த (John Flood Edmonds) அல்லது இராமுப்பிள்ளை கதிரேசபிள்ளை காலஞ்சென்று போய்விட்டதற்காக மெத்த விசனப்படுகிறோம். ஏனென்றால், இந்தப்பிள்ளையுடனே படித்த சிலர் நேற்றைக்குத் தாங்கள் படித்த கல்விகளிற் கடைசியாகப் பரிசோதிக்கப்பட்டு நடத்தைக் கடதாசியும் வாங்கிச் சகலருஞ் சந்தோஷித்துப் பள்ளிக்கூடம் விட்டு அவரவரே நிசமித்த வேலைகளிற் போயிருக்கிறார்கள். கர்த்தா தந்தார் கர்த்தரெடுத்தார் கர்த்தருடைய நாமம் ஸ்தோத்திரிக்கப்படத்தக்கது.

கொழும்பு.

கொழும்பில் கன்னூரத் தெருவிலொரு வீட்டில் பணிவிடை செய்துகொண்டிருந்த ஒரு சிறுக்கி தண்ணீர் அள்ளப்போனபோது சடுதியாய் விழுந்துவிட்டாள். அதின் அதிர்ச்சியைக் கேட்டு ஒருபொடியன் போய்ப் பார்த்தபொழுது அவள் தண்ணீருள்ளே அமிழ்ந்துகிறதைக் கண்டு சத்தமிட்டலறச் சனங்கள் கூடி அவளைக் கரையேயெடுத்துவிட்டார்கள். அவளைக் கரையேயெடுக்கும்போது அவளுக்கு நினைவில்லை.

சீனம்

சீன தேசங்களிலுள்ள பட்டினங்கள் அனைத்திலும், யாபார முஸ்திப்பில் மிகவும் பேர்போந்திருந்த சங்கேயா என்ற பட்டினத்தை இங்கிலிஸ்காரர் தங்கள் வசமாக்கிக்கொண்டார்களென்ற சமாச்சாரத்தைச் சுருக்கித் தானைகளுக்குத் தளகர்த்தனும், அதியுத்தம இராக்கினியவர்களுக்குத் தானாபதியுமாகிய என்றிபொற்றிஞ்சர் எழுதிச் சீனதேயத்தில் இங்கிலிஸ்காரரைச் சார்ந்த குடிசனங்களுக்கு அறிவிக்கிறதென்னவென்றால்,

நாங்கள் "சப்பு" என்ற பட்டினத்திற் செய்த பிரகாரமாக இவ்விடத்திலுள்ள மோர்சாலையும், சேவகருறையுமிஸ்தானங்களையும் குண்டு மருந்து சன்னமுதலிய படைத்தளபாடங்கள் வைத்திருந்த வீடுகளையும், இன்னும் பலவிதமேலான கட்டிடங்களையும் இடித்தழித்தெங்கும் நிருமூலமாக்கினபிறகு, வைகாசி மாதம் (௨௧) தேதி நாங்களிருந்த ஊரைவிட்டகன்று (௨௯) தேதியளவில் வேறொருதீவுக்குவந்து அவ்விடத்தில் ஆனிமாதம் (௰௫) தேதியளவுந் தரித்துநின்றபொழுது சீனரைச்சார்ந்த அதிகாரிகள் நாங்களாற்றின் வழியேபோகாமல் மறித்துத் தூரத்துமப்படி ஆற்றை வளைய மதில்களையெழுப்பினார்கள். பிறகு நாங்கள் ௰௬ தேதி காலமே எழும்பிக் கப்பல்களையும் நங்கூரந்தூக்கிச் சீனரங்கங்கே பதிவிருந்த தானத்திற் சென்றபொழுது சீனர் பீரங்கிகளை விட்டார்கள். அப்படியே நாங்களும் அவர்களுமோயாமலிரண்டுமணித்தியாலமளவுக்குப் பீரங்கிகளைவிட்டதினால், சீனர் நின்றநிலைகொலைந்து தளர்ந்து முதுகுகாட்டியோடி அப்புறம் கலவாரம்பிப்பதை நாங்கள் கண்டு அவர்களோடி அப்புறப்பட்டு மறுபடியும் போருக்காரவாரம்பண்ண முன்னமே அவர்களையொருபிடியாகத் துரத்திவிட்டு அவர்கள் நின்றவிடத்திலவிட்டோடிப்போன (௨௱௫௫) துப்பாக்கிகளை நாங்கள் கண்டெடுத்துக்கொண்டோம்.

கப்பலேறிக் கடலில் நின்று யுத்தம்பண்ணினவெங்களில் (௨) பேர் கொல்லப்பட்டதுமன்றி (௨௫) பேர் பாடானகாயமும் வாங்கிக்கொண்டார்கள். அப்படியிருந்துங் கரையில் நின்றாரம்பித்துப் போர்பண்ணினவர்களுக்கொருவர்க்கெனிலும் யாதொருவிக்கினங்களுஞ் சம்பவிக்கவில்லை. ஆனாலும், சீனர்பண்ணியிருந்த அடுக்கின வலிமையையும், அவர்கள்விட்ட பீரங்கியின் திறமையையுங் காண்கும்பொழுது, எங்கள் சார்ந்தவர்களில் மடிந்து நாசமாய்ப்போனவர்கள் மிகுதியாயிராதது ஒரு பெரிய அற்புதம்போலே இருக்கின்றது. இந்தவேளைகளில், சீனரில் (௮௰) பேர் கொல்லப்பட்டதுமன்றி இன்னுமவ்வளவுபேர் பாடானகாயமடைந்தார்கள்.

ஆனி மாதம் (௰௭) தேதியளவில் சிலசிறுகப்பல்களை விட்டாற்றின் வழியாய்ப்போய்ச் சீனர்விட்டோடிப்போன (௫௫) துப்பாக்கிகளையெடுத்துக்கொண்டோம். (௰௯) தேதியளவில், சங்கேயா பட்டினத்துக்கருகே கட்டியிருந்த போர்ச்சேவகருடைய வீட்டை வளைந்து நெருக்கியடித்து அவர்களையு முதுகுகாட்டியோடப்பண்ணி அவ்விடத்திலிருந்த (௬௮) பீரங்கிகளையுமெடுத்துக்கொண்டு சீக்கிரமாகப் பட்டினத்தையும் பிடித்துக்கொண்டு அவ்விடத்தில் அரணிப்பாய்க் கட்டப்பட்டிருந்த பிரதான கட்டிடங்களையும் நிருமூலமாக்கித் தகர்த்துத் தானியங்கள் வைத்திருந்த பண்டகசாலையையுஞ் சனங்களுக்குத்தானே கொடுத்துவிட்டோம். (௨௰) தேதியளவிலே நாங்களாற்றின்வழியாக (௨) இருப்புக் கப்பல்களையும்விட்டுக்கொண்டு சங்கேயா என்ற பட்டினத்துக்கப்பு மயிலதூரத்துக்கப்பால் சென்று சீனருடைய பாரமான (௬) பீரங்கிகளையுங் கண்டதையுமெடுத்துக்கொண்டு அவர்கள் போருக்கெத்தனமாய்க் கட்டிவைத்திருந்த இரண்டுமதில்களையுமிடித்தழித்து நிருமூலமாக்கித் தகர்த்தோம்.

சீனரிடத்திலிருந்து நாங்கள் பறித்துக்கொண்ட துவக்குகளெல்லாங் கூட்டியாக (௫௱௬) அவைகளில் (௭௬) பித்தளைத்துவக்குகள். அவைகளிற் சிலதில் "மிலேச்சரைக் கீழ்ப்படுத்தி அடக்குகிறவன்" என்றும், பிரதானமாய் வேறொருபெரிய துப்பாக்கியில் "மிலேச்சர்" என்றுமெழுதியிருந்தது.

பிராஞ்சுதேசத்து இராசகுமாரனுடைய மரணம்.

பிராஞ்சுதேசத்து இராசகுமாரனும், பட்டத்துக்குச் சுதந்தரவாளியுமாகிய ஓர்லியானென்பவர் சாரிபோகும்பொழுது, தவறிக் கீழேவிழுந்து மண்டையுடைந்து சிறிதுகாலம் அதுவேவியாதியாயிருந்து இறந்துபோனபடியால், பிராஞ்சுதேச முழுமையுந் துக்கசாகரத்திலமிழ்ந்தியிருக்கிறதென்று அவ்விடத்துப் பத்திரிகையினாலே அறிகிறோம்.

SUMMARY OF NEWS.

COLOMBO.

Resignation of Mr Anstruther—It was rumoured a few days ago that the Hon'ble Mr Anstruther had been appointed Secretary to the Government of Madras, but it is hardly necessary for us to remind our readers that the rules of the E I Company's service preclude such an appointment We, however, understand that the Colonial Secretary has intimated his intention to resign in September next year, when, it is said, Mr Wodehouse will be his successor, as Mr Turnour, it is thought, will not return to Ceylon in consequence of his Coffee planting operations turning out so exceedingly well *Col Obs Sept* 22

CALCUTTA

From the Madras Athenæum of September 22

DEATH OF MISSIONARIES BY CHOLERA —"A short time back we announced the establishment of a new Mission amongst the Hill tribes of central India The brethren composing the Mission were Germans A letter appeared in the Christian Observer about two months ago, in which great promise of usefulness was held out alas! how frail are all the plans, and how evanescent the hopes of man, *all the brethren we learn, five in number*, have in the course of a few days been carried off by cholera In one short week, the whole Mission has been entombed Verily the judgments of God are abroad in the land

Reader, whatsoever thy hand findeth to do, do it with all thy might"

DISASTER TO H M 62D REGIMENT—Intelligence reached town the day before yesterday of a very serious and distressing disaster having befallen the Right Wing of H M 62d Regt, who were proceeding by water to Dinapore It appears that on the 5th instant when the detachment were off Bhaugulpore they encountered one of those terrific gales which are seldom met with except in a tropical climate, swamping the whole of the boats and leaving only twenty or thirty men, out of four hundred and eighty to relate the melancholy tale

We believe the storm came on in the middle of the night, and at once tore all the boats from their fastenings—*Englishman Sept* 10*th*

More recent accounts state the loss as given above to be considerably overrated—*Editor*

AFFGHANISTAN

LATEST FROM JELLALABAD—The latest intelligence from Jellalabad is to the 20th, when the most active preparations were in progress for the advance on Cabul—Would it had been ordered three months ago—The 2d Brigade with General Pollock's and the Divisional Head Quarters were to move forward on the 20th August Brigadier Wild with two thirds of the 3d Brigade, and the hordes of Seikhs were to hold the Khyber, Cavalry and a good Artillery being united to his force at Dhukka, one Regiment from the 3d and one from the 4th Brigade will garrison Jellalabad Thus the 1st the 2d, and part of the 4th Brigades of Infantry, two Regiments of Cavalry and a good Artillery will be left available for Cabul The Seikhs now on the left bank of the river will be pushed on to protect our depot at Gundamuck When the troops advance, General Nott will besiege Ghuzni, and if he succeeds in capturing it will push on to Cabul, and General Pollock, on whom the supreme control devolves from the moment General Nott reaches Ghuzni, will co-operate from Gundamuck When affairs are settled both divisions of the army will retire through Jellalabad and Peshawur It is understood that the objects of the campaign comprise the surrender of Ghuzni to General Nott, or its capture, the surrender of all prisoners European and native, there and in its vicinity, and the hoisting of the British flag on its citadel, the occupation of Cabul, possibly by General Pollock's force, the hoisting of our flag on the Bala Hissar, the surrender of all the prisoners, guns, trophies, together with Amenoolls and Akhbar Khan, and restoration of Dost Mahomed and all the captives with us It is expected that both armies will be prepared to quit Cabul by the 1st of October next—Letters from Jellalabad say, that the Kuzzilbashes on hearing of Generals Nott and Pollock's advance, rose *en masse* and seized Akhar Khan, and prevented his removing the prisoners from the Bala Hissar We are also informed through the same channel that the prisoners will be delivered over to us the moment our Troops arrive at Cabul

CHINA

FALL OF SHANGHAI—The *Water Witch* from China the 27th ult arrived here on the evening of the 20th, and has brought intelligence of further successes on the part of the Expedition, the most important of which is the capture of the city of Shanghai, a place of very extensive commerce

The substance of these operations is give in the following official circular which we copy from the *Canton Register* of the 26th ult

CIRCULAR—To H B M's SUBJECTS IN CHINA—The gratifying duty of announcing further highly important successes of H M combined forces, again devolves on H M Plenipotentiary in China

After the necessary delay in destroying the batteries, magazines, founderies, barracks, and other public buildings, as well as the ordnance, arms, and ammunition, captured at Chapoo, the troops were re embarked, and the expedition finally quitted that port on the 23d of May, and arrived on the 29th off the Rugged islands, where it remained until the 13th of June, on which day it crossed the Bar, which had been previously surveyed and buoyed off, into the Yang ze-keang river, to the point where the river is joined by the Woosung,

At this point the Chinese authorities had erected immense lines of works, to defend the entrances of both rivers, and seem to have been so confident of their ability to repel us, that they permitted a very close *reconnoisance* to be made in two of the small steamers by their excellencies the Naval and Military commanders-in-chief on the 14th instant, and even cheered and encouraged the boats which were sent in the same night to lay down buoys to guide ships of war, to their allotted positions of attack

At day light, on the morning of the 16th, the squadron weighed anchor, and proceeded to take up their respective stations, which was securely done when the batteries opened, and the cannonade on both sides was extremely heavy and unceasing for about two hours, that of the Chinese then began to slacken, and the seamen and marines were landed at once, under the fire from the ships, and drove the enemy out of the batteries before the troops could be disembarked and formed for advancing

Two hundred and fifty three guns, (42 of them brass) were taken in the batteries, most of them of heavy calibre, and upwards of eleven feet long The whole were mounted on pivot carriages of new construction, and it was likewise observed that they were fitted with bamboo sights

The casualties in the naval arm of the expedition amounted to two killed and twenty five wounded, but the land forces had not a man touched It appears almost miraculous that the casualties should not have been much greater considering how well the Chinese served their guns The "Blonde" frigate had 14 shot in her hull, the "Sesostris" steamer 11, and all the ships engaged more or less The loss on the part of the enemy is supposed to have been about 80 killed, and the proportionate number wounded

On the 17th of June some of the lighter vessels of the squadron advanced up the Woosung river and found a battery deserted, mounting 55 guns, of which 17 were brass

On the 19th two more batteries close to the city of Shanghai, opened their guns on the advanced division of the light squadron, but on receiving a couple of broad sides, the Chinese fled and the batteries which contained 48 guns (17 of them brass) were instantly occupied, and the troops took possession of the city, where the public buildings were destroyed and the extensive government granaries given to the people

His Excellency the Admiral proceeded up the river Woosung with two of the small iron steamers on the 20th instant about 50 miles beyond the city of Shanghai, and in this *reconnoisance* two additional field works, each mounting four heavy guns, were taken and destroyed, bringing the total of ordnance captured in these operations up to the astonishing number of 304, of which 76 are of brass, and chiefly large handsome guns, many of the brass guns have got devices showing that they have been cast lately, several of them have Chinese characters signifying "the tamer and subduer of the barbarians," and one particularly large is dignified by the title of the "barbarians"

The Chinese high officers and troops are supposed to have fled in the direction of the cities of Soochow Hang chow-foo, and Nanking The same high authorities have made another indirect attempt to retard active operations by an avowed wish to retreat, and have also given a satisfactory proof of their anxiety to conciliate by the release of 16 of H M's subjects European and Natives of India who had been kidnapped, but as the overtures were not grounded on the only basis on which they can be listened to they were met by an intimation to that effect

GOD SAVE THE QUEEN

Dated on board the Steam-frigate *Queen*, in the Yang-tze-keang River [off Woosung] the 24th day of June, 1842 (Signed)

HENRY POTTINGER,
Her Majesty's Plenipotentiary

OVERLAND INTELLIGENCE

MADRAS HERALD OFFICE 10 P M *Sept* 12, 1842

The Overland Mail by Express reached the Presidency at 8 P M this evening, and we have pleasure in laying before our readers those matters of interest which stand out as important among the mass of intelligence which has reached us The event which above all others presents itself to us as pregnant with deep and melancholy interest is the death of His Royal Highness the Duke of Orleans The afflicting circumstances attending his decease will be read by all with great concern, whilst we cannot but join in the natural exclamation of the Queen of France "what a dreadful misfortune has fallen upon our family, but how much greater is it for France"

As we shall have occasion to dwell on this subject at some length hereafter as a question affecting our political relations to a large degree, we shall

merely at this moment direct our reader's attention to the details of the event itself

There are few matters of importance which arrest our attention as communicated by this mail. Some explanations of an important character by Sir Robert Peel in reference to Lord Auckland's Indian Policy will form a subject for important considerations hereafter. We have nevertheless given an abstract of these, and it will at once inform our readers of the view taken by the Home government of that nobleman's most injudicious rule. Sir Robert Peel in reference to this question states fully the want of confidence which *his* government reposed in Lord Auckland. He observed, that supposing the government had been disposed to avail themselves for a certain time of the services of his lordship, it could not be inferred from thence that the government, by so acting, made themselves parties to the policy pursued by him.

This subject appears to form the principal feature of interest, in our home politics. We observe that a bill has been introduced into the House of Commons by Sir Robert Peel for the Protection of the Sovereign's person. We rejoice to see that in the sentence to be pronounced upon all those who may hereafter attempt the life of the Sovereign, a good whipping forms a chief item, a punishment which we doubt not will stop all silly boys for the future from bringing themselves into unenviable notoriety, by endeavouring to frighten Her Majesty or her illustrious consort.

From the London Mail August 4

FRANCE

DEATH OF H R H THE DUKE OF OBLEANS,

Heir to the Throne of Franc

It is our melancholy task to announce to our readers the death of his Royal Highness the Duke of Orleans, occasioned by a deplorable accident.

The details of this calamity are as follows:—On the 13th July, at twelve o'clock, the Duke of Orleans was to leave Paris for St Omer, where he was to inspect several regiments intended for the corps of operation on the Marne. His equipages were ordered, and his attendants in readiness. Every preparation was made at the Pavilion Marsan for the journey, after which his royal highness was to join the Dutchess of Orleans at Plombieres. At eleven the Prince got into a carriage intending to go to Neuilly to take leave of the King and Queen and the royal family. This carriage was a four wheeled cabriolet or caleche, drawn by two horses and driven by a postilion. It was the conveyance usually taken by the Prince when going short distances round Paris. He was quite alone not having suffered one of his officers to accompany him. The Duke in returning from Paris was accustomed to take the avenue leading from the Porte Maillot to his residence of Villiers, and from thence obtained entrance to the Park of Neuilly by the gate which is opposite to this avenue, but on this occasion his royal highness wished to go by the road which crosses Sablonville obliquely to the old Neuilly road and then enter the park by the grand gate. Having been driven very fast, the horses, on reaching the Porte Mailot became excited, and, in spite of all the exertions of the postilion took the road to which they were habituated instead of the diagonal road the Prince intended to go. Finding themselves approaching their stables, the animals became still more eager, and the horse the boy rode kicked out several times and struck the crossbar which from the nature of the carriage came rather close to his haunches. The Duke stood up, and fancying that the postilion had lost all command of his horses called to him. The boy replied that he still held them, and in fact the hand horse was perfectly temperate, the lad firm in his seat, and pulling at the bridle. Not succeeding in getting them into a trot, the Prince who was extremely expert in gymnastic exercises, attempted to do what he had frequently practised before while his carriage was moving, but probably not with the same velocity. He put one foot on the step, and then sprang to the ground. The Prince touched the road with both feet, but the impulse was so great that he staggered and fell with his head on the pavement. The effect of the fall was terrible, for his royal highness remained senseless on the spot. Persons instantly ran to his assistance from, opposite Lord Seymour's stables. In the mean time the postilion succeeded in getting command over his horses, turned the carriage round and came to the door of the house where the Prince was lying. His royal highness never recovered his senses. He was placed on a bed in a room on the ground floor and surgical assistance was sent for. Dr Baumy a physician in the neighbourhood, was the first who came. He bled the royal sufferer, but this produced no good effect. The news of the accident was conveyed to Neuilly. The Queen immediately set out on foot, and the King followed her. His Majesty was to be at Paris at twelve o'clock, to hold a council of ministers. His carriages which were ready soon overtook their Majesties, who entered them with Madame Adelaide and the Princess Clementine. They proceeded to the house into which the Duke of Orleans had been taken. Dr Pasquier, jun, the Prince Royal's first Surgeon, had just arrived. Soon afterwards the Dukes d'Aumale and Mountpensier came from Courpevoie and Vincennes. Dr Pasquier was very soon compelled to announce that the case was of a most serious nature, for every minute the evil seemed to increase. A few words, pronounced by the Prince in the German language, gave a momentary hope, but this, as quickly vanished. Marshal Soult, Marshall Gerard, the Ministers of Justice, Foreign Affairs, the Interior, the Marine, Finances, and Public Works, arrived, and were admitted into the death-bed chamber of the Royal Duke. The Chancellor, the prefect of Police, Generals Pajol and Aupik with officers of the household of their Majesties and princes, hastened to the spot, and remained outside the house in a space kept clear by sentinels stationed around. At two o'clock, as the case became more and more desperate, the King sent for the Dutches of Nemours, who had remained at Neuilly. She came attended by her ladies in waiting. No pen can paint the afflicting scene presented by the chamber when the Dutchess the Nemours came, and added her bitter tears to those of the rest of the family. The Queen and princesses were on their knees by the bedside praying, and bathing with their tears the hands of their departing son and brother, so intensely beloved. The Princes were speechless, and sobbing almost to suffocation. The King stood by, silent and motionless, watching with painful anxiety every fluctuation in the countenance of his expiring heir. The cure of Neuilly and his clergy immediately obeyed the King's summons, and came to Sablonville. Under the influence of powerful medicaments the agony of the dying Prince was prolonged. Life withdrew but very slowly, and not without struggling powerfully against the utter destruction of so much youthful strength. For a moment respiration became more free, and the beating of the pulse was perceptible. As the slightest hopes are grasped at by hearts torn with despair this scene of desolation was interrupted by a momentary calm, but the gleam soon passed away. At four the Prince showed the unequivocal symptoms of departing life and in another half hour he rendered his soul to God, dying in the arms of his King and father, who at the last moment pressed his lips on the forehead of his lost child, hallowed by the tears of his afflicted mother and the sobs and lamentations of the whole of his family. The Prince being dead, the King drew the Queen into an adjoining room, where the ministers and marshals assembled, threw themselves at her feet and endeavoured to offer her consolation. Her Majesty exclaimed, "what a dreadful misfortune has fallen upon our family, but how much greater is it for France!" Her voice was then stopped by her sobs and tears. The King, seeing Marshal Gerard absorbed in grief, shook his hand pressed it with an expression showing his sense of his bereavement but at the same time a firmness and magnanimity truly royal. The mortal remains of the Prince were placed on a litter, covered with a white sheet. The Queen refused to get into the carriage, declaring her resolution to follow the corpse of her son to the chapel at Neuilly where she wished it to be carried. Consequently a company of the 16th Light Infantry was hastily marched down from Courbevoie to line the procession on each side, and thus those brave men, who had shared with the Prince Royal in the dangers of the passage of the Iron Gates and the heights of Mouzaia in Africa, served as the escort of his now lifeless body. Several of the men wept. All called back to their mind the brilliant valour with which the Duke of Orleans had assailed the enemy, and at the same time the mild and delicate beneficence with which he had ever tempered the necessary rigour of command. At five o'clock the mournful processing towards the chapel at Neuilly. General Athalin walked at the head of the bier, which was carried by four non commissioned officers. Behind followed the King, Queen, Princess Adelaide, Dutchess de Nemours, Princess, Clementine, Duke d'Aumale, and the Duke de Montpensier. Then came Marshals Soult and Gerard, the ministers, the general officers, the household of the king and princes and an immense number of other persons. The sad and solemn procession moved along the Avenue de Sablonville, and crossing the old Neuilly road, entered the royal park, traversing its whole length to the chapel. Here the Majesties, and princes and princesses after postrating themselves before the altar, left their beloved child and brother under the guardianship of God.

[To be continued.]

The *Courrier de Lyon* announces a serious disturbance to have broken out at Mantua between the Jews and the Christians. The Austrian Government was obliged to interfere by force, but the people tore up the pavement and attacked the soldiers with stones, who fired on the multitude, killed fifty persons, and wounded many. The disturbance still continued, and no Jew dared make his appearance in the streets. The Government was obliged to march troops from Verons and Milan.

Skirmishes have taken place upon the Turco Persian frontier, between the border detachments of the Shah and Sultan. The Porte has concentrated a small armed corps in Thessaly.

The *Augsburg Gazette* asserts that Sir Stratford Canning, finding himself unable to carry out his views of coercion against the Turks in Syria, has determined to offer his resignation as the sole way of backing out of his position.

Accounts from Port au Prince of the 17th June, had been received at New York. They contradict the account previously received of a rebellion having broke out in St Domingo. President Boyer was seriously ill, and not expected to recover.

CONTENTS.—அட்டவணை.

Historical sketch of the Pandian kingdom	229	பாண்டிவளநாட்டின் சரித்திரக் குறிப்பு	229
Life of Mohammed	ib	மகமதுவின் சரித்திரம்	ib
Missionary Enterprises in the South Seas	230	தென் சமுத்திரத்தில் நடந்த சங்கதி	230
Communications	231-233	கடிதங்கள்	231-233
The Reindeer	ib	ஓர்வகை மான்	ib
Auspicious occurrences	235	குறள்	235
Cural	ib	பூமொழி-பஞ்சாங்கம்	236
Hints on the Theory and Practice of Gardening	236	பத்திராதிபதியவர்கள் குறிப்பு	237
Panchangam	ib		
Gardener's Calendar for Oct.	237	கடிதப்பிரத்தியுத்தாரம்	238
Answers to correspondents	238		
Summary of News	ib	புதினச் சங்கதிகள்	ib.

Printed and Published at the American Mission Press, Jaffna, by Eastman Strong Minor.